

Εἰπέ με τίς νὰ ἦσαι, τίς ;
Πῶς ἀληθῶς καλεῖσαι ;
Ὡ, ἂν δὲν ἦσαι ποιητὴς,
Βεβαίως κτῆνος εἶσαι !

III

— Ἐγώ καὶ δὲν εἶμαι ἐν ὄν.
Καὶ ὅταν ἀποθάνω
Βλέπε ἐν νέφος σκοτεινὸν
Ὅπου περᾶ ἐπάνω . . .

Ο ΠΥΡΓΙΤΗΣ.

(Ἐκ τῶν Μόρτων).

Ἐφ' ὅσον μόνη της φροντίς ἦτο στρουθὸς πυρ-
(γίτης
ἐν εὐθυμίᾳ καὶ χαρᾷ διέβαιν' ἡ ζωὴ της,
κ' ἐκ τοῦ ἀνθοῦντος κήπου της τὰ περίε ἐπλημ-
(μύρει
ἡ εὐωδία, ἡ χαρὰ, τὰ ἄσματα, οἱ λῆροι.
Ἀλλὰ παρῆλθεν ὁ καιρὸς αὐτὸς τῆς εὐτυχίας
καὶ ἄλλοι πόθ' ὑλάκωσαν τὰ βάθη τῆς καρδίας.
Εἰς τὸν πυργίτην τῶρ' αὐτὴ θέλγητρα δὲν εὐρίσκει,
καὶ τὸ πτηνὸν λησμονηθὲν μαραίνει καὶ θνήσκει.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΚΟΡΗ.

Ἐντὸς θαλάμου πενιχροῦ, ἐνθ' ἄνεμος συρίζει
δειλὴ παρθένος καὶ ὠχρὰ, εἰσέτι πλὴν ὥρα
τὴν κεφαλὴν τῆς ἀσθενοῦς μητρὸς ὑποστηρίζει,
εἰς ἣν θρηνοῦσα δάσανα ἐπιπροσθάτει νῆα.

Βορρᾶς προσπιέων μόνος
ἀκούει τοὺς κλαυθμοὺς, βοᾷ, περᾶ ταχὺς ὡς
(χρόνος.

Ἡμέραι, νύκτες φεύγουσαι τὰς ἔβλεπον ἐξίσου
ἄνευ πυρὸς, ἄνευ τροφῆς, ἄνευ μειδιαμάτων.
ὁ ἥλιος τὸ ἔξωθεν τοῦ οἴκου των ἐχρύσου,
καὶ ἀπαθὲς ἀχάρακτος τὸν δρόμον του χαράτ-
(των

ἐντὸς τοῦ δωματίου
τὸ σκότος δὲν διέλυε τοῦ θλιβεροῦ τῶν βίου.

Ἦδη τὸ τρίτον ἡ αὐγὴ πλουσίως πορφυροῦσα
τὸ δῶμα τῆς ἀνατολῆς ὑψοῦτ' ἐπὶ τὰ δάση
ἡ δρόσος εἶνε ἄπειρος, ἔφυγ' ἡ νύξ θρηνοῦσα,
ὡς νύξ κ' ἡ Μάρ' ἡ ἐλείπευσα αὐγὴν δὲν θα γε-
(λάσῃ.

Ἀπὸ δὲν ἀντέλλει
ὁ ἥλιος, εἶνε πικρὸν τὸν θάνατον νὰ στέλλῃ.

Καθὼς τὴν μελανόπτερον ὁρῶμεν χελιδὼνα
μυῖαν τινα νὰ κινήσῃ τὰ πάντα λησμονοῦσα
ταχέως δὲ νὰ φέρῃται εἰς εὐανθὴ λειμῶνα
ὥρας μακρὰς, πολὺ μακρὰν τὸ ἔντομον ζητοῦσα,
εἰς τ' ἄπτερα μικρά της
ἵνα τὸ δώσῃ ὡς τροφήν, ὡς λήθην' τὰ δεινὰ της

Ω
Ἡ Μάρθα οὕτω τὴν δριμύτην πόνους της ἐλη-
(σμένει,
ἡμέρας τρεῖς τὴν ἔστρεψεν ἡ μητρικὴ στοργή της
τῆς Μάρθας δὲν ἠκούσθησαν ἡμέρας τρεῖς οἱ
(στόνοι,
ἀλλ' ἦτο στὸν γαστρὸς ἡ θλιβερὰ μορφή της
καὶ ἤκουεν ἡδέως
φωνὴν νὰ ψάλλῃ: Ἐλπίζει νὰ ψάλλῃ πλὴν μα-
(ταίως.

Ἐν τέλει ὅμως τὴν νικᾷ ὁ πόνος, τὴν δαμάζει
ἐκπνέει ἄνευ στεναγμοῦ καὶ εὐλογεῖ τὴν κόρην
σιγὰ εἰς ψέθυρος γλυ-ὺς, δὲν Ζεφύρος ἀρπάζει
εἰς τῶν ὀμμάτων ἔτι τῇ τὴν ἐσθραμένην κόρην
ἐν δάκρυ στολαγμένον,
ὡς μένει δρόσος κάποτε εἰς χόρτον μαρμαμένον.

— Ὡ μῆτερ, μῆτερ τάλαινα, ὅταν ἐν τῷ Βο-
(σπόρῳ
σοὶ ἐμειδία ἡ ζωὴ, ἂν σοὶ προσέλεγέ τις
ὅτι ποτὲ θὰ ἔμενες τῆς εὐτυχίας πόρῳ
θὰ ἔξης βίον πλάνητα, βραχένδυτος, ἐπαίτις
καὶ ὅτ' ὑβρίζομένη
θὰ ἐτελεύτας ἀφίλος ἐκ πείνης ἐν γῇ ξένη,

«Ψεῦδος» θὰ ἔλεγον ὁμοῦ ἡ γλῶσσα κ' ἡ καρδία.
Γιγαντιαῖα εἶνε σφίγξ παντὸς θνητοῦ τὸ μέλλον
φῶς ἔμεινεν ὀπίσω μας, ἐμπρὸς πυκνὴ σκοτία.
Ἀλλοίμονον τῷ δυστυχεῖ, ὅστις ὀπίσω θέλων
νὰ ἴδῃ τι ἀσθμαίνων
λαμπάδα βλέπει νεκρικὴν καὶ αἶσθημα θαμ-
(μένον.

Τὸ μέλλον σου ἐγνώρισας ; Μάρθα, εἰπὲ, ὁμίλει.
Ἀλλ' εἶσαι ἄπνους καὶ κρατεῖς τὰ ὄμματα
(κλεισμένα

σφραγὶς πικρὰ ἐστάλαξεν εἰς τὰ νεκρά σου χεῖλη
βανὶς κυπέλου παλαιοῦ μὲ χεῖλος τετριμμένον.

Φεῦ ! περιέχει πόνον
εἰς τὴν Σοφίαν, δυστυχῇ, αὐτὸ ἀφίνεις μόνον !

Καὶ ἡ Σοφία ἐκλαυσε, τὴν νύκτα ὅλην κλαίει,
καλύπτουσι τὰ δάκρυα τοῦ μέλλοντος πικρίας,
καθὼς μικρὸν πλοῦσιον ἐν τῷ πελάγει πλέει
παλαῖον κατὰ τῆς ὁρμῆς τῆς λαύρου τρικυμίας,
πλὴν ἀνωθεν μυκάται

ὁ κεραυνὸς καὶ ὑπ' αὐτοῦ πληττόμενον νικᾷται..

. . . Ἐσπέρα εἶνε καὶ σπιγμή, καθ' ἣν τοὺς
(κόπους στέφει

γονέων τέκνοις ποθητῶν φίλων, τέκνων φίλων,
ἡ δὲ Σοφία ἀπειλὴς κατ' οἶκον ἐπιστρέφει,

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ.

Πενήντα ἑξαίφνης πλὴν φωνὴ τὴν κράζει καὶ
(μὲ κοῖλον
τὸν πῶγωνα τις γραῖα:
Σοφία, λέγει, ἀκούσον. Σοφία, . . . εἶται νῆα...
Ἄ! παλαιά! ἡ Μέγαιρα. Ταλαίπωρος Σοφία,
ἐρυθρίᾳς καὶ σταματῆς καὶ ὠχρίᾳς καὶ σπεί
(δεῖς.
ἄρτον μὲ βόρβορον ὁμοῦ, προσφέρει ἡ ἀθλία
καὶ κλίνην ἐνθα ἤρεμος ἐν λήθῃ νὰ καθεύδῃς,
ἐν λήθῃ τῆς μητρός σου!
Σταμάτισον· μὴ προχωρῇς· τὸ αἶσχος εἶν'
(ἐμπρός σου)
Φεῦ! τὰ ὠραῖα ὄνειρα τῶν παιδικῶν τῆς χρόνων
χάνοντ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐν μελανῇ ἀδύσσει,
ὡς κύκνος ἐμπλεκόμενος ἐντὸς τῶν καλαμώνων.
Ζητεῖ νὰ φύγῃ μὲ αὐτὰ, ἡ γραῖα εἰν' ὀπίσω·
ἐκ τῆς χειρὸς τὴν σύρει,
πρὸς πτώσιν ἄλλην, πίπτουσαν, ἡ γραῖα τὴν ἐ-
(γείρει.
.
Ὡ σεῖς οἱ παντοδύναμοι, ὧν τὴν ψυχὴν κυλῖει
τὸ ρεῦμά του ὁ ποταμὸς τῆς δόξης καὶ τοῦ
(πλούτου,
εἰς οὓς τὰ μύρα ἔγιναν, τὸ ῥόδον ἀναφύη,
σεῖς ὅσοι δὲν γνωρίζετε ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου
εἰμὴ χαρὰν, ὀρέξετε
σπατάλην, κόρον, ἔρωτας καὶ μετὰ στόμφου
(λέξετε.
Ὡ! δὲν γνωρίζετε ποσῶς τὴν θλιβεράν ἀγέλην,
ἣν σύρει φάντασμα ὠχρὸν τῆς αἵψης καὶ τῆς
(πείνης,
δὲν ἴδετε τὴν κρύπτουσαν ἡλίου φῶς νεφέλην,
δὲν ἔκρασε τὴν θύραν σας ὁ δάκτυλος ἐκείνης
τῆς Μοίρας τῆς ἀφόρου
ἥς ἡ ἐσθὴς ἔτρεως θροεῖ, ὡς φύλλα φθινοπύρου.
Καὶ τί σὰς μέλει ἀληθῶς; Μήπως τὸ ἐνδο-
(μά σας
εἰς τὸς ἀκάνθας τῆς ζωῆς συρόμενον ἐσχίσθη,
ἢ μήπως τὲν εὕρισκετε γλυκὰ τὰ πόματα σας;
εἰς κλίμακα ἀνέβητε γρυαῖν καὶ δὲν ἐρείσθη.
Πενία; Θλίψις; μῦθος·
καὶ τὸ χρυσοῦν σας ὄνειρον ποτὲ δὲν διελύθη.
Ζῆτε λοιπὸν, ἀφοῦ ζωὴν αὐτὸ ἀποκαλεῖτε·
παράσιτοι τῆς φύσεως, τοῦ Πακτωλοῦ τὰ φύκη
ἀνευ καρδίας, ἰδιῶν καὶ αἰσθημάτων, ζῆτε.
Οἱ τῆς ἀλύσου τῶν θνητῶν ἀπεσπασμένοι
(κρίκοι
εὐκόλως θὰ χαθῆτε
καὶ ἀφανεῖς οἱ λάμποντες ἐν σκότει θὰ σβεσθῆτε.

Δεκέμβριος, 1867.

ΙΩ. ΚΑΜ.

Ἄν ἡ φύσις περιβάλλῃ
μὲ τ' ἀπέρχντά της κάλλη
τὰ λουλούδια καὶ ἱα,

Ἄν ὁ κόσμος κυλινδῆται
καὶ τὴν ἀνοιξὶν κοσμηθῇ
ῥόδα, ἄνθη καὶ κλαδία,

Νὰ χειμῶν ὁ παραδέρνων
καταστρέφῃ τ' ἀπομένον,
ἐπιρρίπτων παγετόν.

Καὶ ὁ ἄνεμος κοπάζει
νέφη πάλιν ἐτοιμάζει
μετὰ στρόβιλον φρικτόν.

Ἄν τὸ ἔτος μὲ τὸν χρόνον
ἀλληλένδετα μὲ πόνον
χαιρετοῦν παντοτεινά,

Νὰ ζωὴ ἡ ἀνθρωπίνη
πῶς παρέρχετ' ὡς γήνη
εἰς τὰ πρόσκαιρα δεινὰ.

Ἄν τὸν κόσμον δὲν τὸν μέλῃ,
τὴν πρωτοχρονιά του θέλῃ
τὰ ἀθύρματ' ἐτοιμάζει

Ἐμὲ μόνον ἀφειμένον
ἀπελπιν καὶ μαραμένον
μόνον ἢ πατρίς μὲ κράζει.

Κι' ἂν ὅτὸν πόλεμόν μας τρέχω
μέρος μὲ χαρὰν νὰ ἔχω
ὡς μικρὸς παλεμιστής,

Ἡ ψυχὴ μου θ' ἀπομένη
εὐελπὶς καὶ πικραμένη
μετὰ φίλης ποθητῆς.

1 Ἰανουαρίου 1869.

Ι. Κ. Τ.